

BENCZ BOLDIZSÁR

K A S B A H

I.

Leőrölt századok ittmaradt átka,
véres-émlékű sziklatömb
minden egyes mecsetje, háza.
Hajdan itt vert fészket, menedéket
a Földközi-tengerről
ezer kalóz-élet
s ahol ma modern Saint-Eugéne vagyok,
mig zúgott az afrikai ősvadon,
itt apró keleti rács-ablakok
mögött,
nyögött
millió keresztény:
„rab vagyok!“

II.

aztán,
Isten dús csodával szállt ide
s bár durva pogány szablyán
halt el, egy-egy emberben az Ige,
mégis!, —
kik Krisztust örökölték,
tengerre szálltak,
hogy hódítsanak a Mi-Atyánknak.

III.

Hol Geronimo a keresztény
élve temettetett,
ebben a bűnös-zűrös Kasbahban
állok,
reszketek
és keresztet vetek.

IV

Az égből alig látok egy sávot,
elaggott éj van
s valahonnan távol
sírokkón vágtat az éjszakából
az ősi tam-tam,
mindig vadabban,
egyre vadabban.

V

Hosszan vonyít
egy bennszülött ének,
arról szól, hogy szép az élet
és Aissa arcán sejtet a fátyol,
Aissa, —
ki éppen, trágár táncot
egy karéj arab között táncol.

VI

Artikulátlan bőr-dudára
amott négerlány furája
gyújtja ezt eldorádót,
s vén mauresque kiabálja:
„entrez messieurs!“,
olcsó a csók.
Durva mozabit legények,
idegen éhes tengerészek,
mohó gorombán törtek előre
s a négerlány, a pőre dőre
félre sóhajt
egy únhatatlan örök óhajt:
ó,-jaj, csak múlna már,
ez a kikiáltó
kiélt sáfár,
ez az undok lázas
keleti vásár...

VII

Hajnaltájjig él a Kasbah,
falai alatt a tenger-moraj,
valaki nyög és ki sem tudja;
utolsó útját a szél-e, vagy egy
lélek futja?...